

SAMENVATTING

Rob Bregman

In dit aprilnummer wordt veel aandacht besteed aan *Mammillaria plumosa*, een zodevormende kleine bolcactus uit Mexico.

Niet alleen de voorplaat toont deze fraaie soort op zijn natuurlijke standplaats, ook in de opener van Ben Wijffelaars wordt de plant genoemd als oorzaak van zijn weerzin tegen enten. Zijn net geënte 'plumosa' eindigde in de tuin van de burens na vergeefse pogingen de elastiekjes netjes te verwijderen.

De aflevering over het oude 'Verkade' cactusboek uit 1931 door Theo Heijnsdijk gaat ook al over *Mammillaria plumosa*. De soort werd voor het eerst beschreven in 1897 door de Fransman F. Weber. In de jaren daarna hebben de Duitse kweker Hermann Gruson en zijn assistent, de Zweed Albert Mathsson, een belangrijke rol gespeeld bij het verspreiden van de plant onder liefhebbers en kwekers in Europa. 'Plumosa' betekent 'veervormig' en slaat op de zachte, als veertjes gevormde randdoorns. De kleine bloemen, die in kleur variëren van wit tot geelachtig of rose, hebben de neiging om al in de winter te verschijnen. Dit is waarschijnlijk de reden dat de plant in onze verzamelingen niet zo makkelijk bloeit. Omdat de plant clusters vormt, wordt kweek in brede platte schalen aanbevolen.

In zijn serie 'voor het voetlicht' behandelt Bertus Spee weer 4 interessante succulenten door middel van een foto met korte beschrijvingen. Deze keer zijn dat *Melocactus matanzanus*, *Myrtillocactus geometrizans*, *Obregonia denegrii* en *Trichodiadema densum*.

Lothar Diers beschrijft een nieuwe cactussoort, *Aylostera juckeri*, gevonden door Hansjörg Jucker in het Boliviaanse departement Chuquisaca. Deze plant is verwant aan *A. azurduyensis* maar verschilt hiervan o.a. in het grotere plantenlichaam, de geheel witte bedoorning en de (oranje-)rode bloemen. Beide soorten zijn zelfsteriel, een kenmerk waarin ze afwijken van de overige aylosterasoorten in dit gebied, die allemaal zelffertil zijn. Een Duits- en Engelstalige beschrijving is ook aanwezig.

Jos van Roosbroeck schrijft over de twee vormen van *Yucca lacandonica*. De epifytische vorm groeit in het tropisch regenwoud op bomen. Er bestaat ook een terrestrische vorm die zou zijn ontstaan uit de epifytische vorm en die lijkt op *Y. elephantipes*. Een verschil met deze laatste soort is o.a. een smal geel streepje langs de bladrand.

Ruud Tropper legt uit hoe je met de software 'Combine ZP', 'Helicon' of 'Zerene Stacker' digitale foto's van je planten kunt maken waarbij alle onderdelen scherp zijn afgebeeld. Dat gebeurt door een aantal foto's met verschillende focus-instelling als het ware op elkaar te leggen. Deze techniek wordt 'focus stacking' genoemd.

Volker Schädlich en Ludwig Bercht zijn in het stroomdal van de Rio Paraguay op zoek gegaan naar de type-vindplaats van *Gymnocalycium mihanovichii*, een bolcactus die in 1905 is beschreven door de Tsjech Alberto Fric. Er was echter onzekerheid of Fric wel de juiste vindplaats had aangegeven omdat hij de planten zou willen beschermen tegen ongecontroleerde verzamelwoede. De auteurs vonden de planten toch op de door Fric aangegeven locatie, met enig geluk dankzij de relatief droge weersomstandigheden in dit van nature natte gebied.

Henk Ruinaard is toe aan deel 3 van zijn vergelijkend onderzoek van inerte substraten als bims, flugsand, lava, 'Argex' en 'Seramis'. Ook gewone potgrond, löss en verschillende soorten zand werden in het onderzoek meegenomen. In dit deel worden de resultaten beschreven van de testen hoe snel water wordt opgenomen, hoe lang het duurt voordat alle water verdampt is (van de hele potinhoud en van de bovenste laag) en wat de invloed van de korrelgrootte hierop is. Flugsand en löss namen het snelste water op. Gewone potgrond nam het langzaamst water op maar kon wel tweemaal zo veel water vasthouden als de andere substraten. Alle substraten waren na 30 tot 45 dagen volledig droog. Bims bestaande uit kleine korreltjes (kleiner dan 1,5 mm) kon meer water opnemen dan grote (3-5 mm) en droogde minder snel uit. Alle substraten in kleine (5 cm) potten drogen sneller uit dan in grote (13 cm), vandaar dat Henk aanbeveelt om planten in kleine potjes niet op de heetste plekken, zoals in de nok van de kas, te plaatsen. Bovenstaand onderzoek van Henk Ruinaard leverde 2 reacties op, t.w. van Ch. Hartevelt en Riet Maessen. Beiden verwijzen naar eerder gepubliceerde boeken over hydrocultuur met cactussen, hoewel dit niet helemaal vergelijkbaar is omdat bij hydrocultuur altijd een laagje water onderin de potten of bakken moet blijven staan. Riet Maessen heeft goede resultaten met cactussen op hydrocultuur maar er komt wel het een en ander bij kijken.

Er is een nieuw Duitstalig handboek verschenen over de verzorging van cactussen en andere vetplanten, geschreven door Michael Januschkowetz. Ludwig Bercht beveelt het aan, mede door de schappelijke prijs van 40 euro.

Zoals gebruikelijk besluiten we met een samenvatting door Wolter ten Hoeve van de inhoud van buitenlandse tijdschriften over succulente planten.